

N:o 54.

Af herrar **Dahlberg** och **Hägglund**, *i anledning af Kungl. Maj:ts förslag till lag angående vård af enskildes skogar.*

Af den erfarenhet, som vi vunnit, hafva vi bibringats den bestämda uppfattningen, att en så kallad dimensionslag i skogsvårdshänseende icke skall komma att bli gagnelig åtminstone för Västernorrlands och Jämtlands län — en uppfattning, som erhållit än ytterligare stöd af de många uttalanden, som i frågan framställts af det stora flertalet af ägare utaf de enskilda skogarne inom nämnda län. Såsom bevis för detta vårt påstående bedja vi, att få åberopa den af mer än 6,000 skogsägare inom Västernorrlands och Jämtlands län till Kungl. Maj:t på sin tid framburna petitionen emot antagandet och godkännandet af det utaf landstingen i de båda nämnda länen beslutade förslag till dimensionslag.

De, hvilka på detta sätt afgifvit sin protest emot och uttalat sitt missnöje öfver sistberörda skogslagsförslag, äro däremot ingalunda emot en lag, som medverkar till bibehållande och upphjälpande af skogens återväxt — de äro tvärtom lifligt besjälade af en allvarlig åstundan att snarligen erhålla en sådan lag, som verkar så, att skogarne i vårt land icke blifva ödelagda.

För det närvarande äro dock — trots allt högljudt tal i motsatt riktning — de enskildas skogar, i stort sedt, icke så anlitade, att egentlig fara för ödeläggelse är för handen. Men då — vi vilja långt ifrån förneka detta — än här och än där inom vårt land öfverafverkning förekommit, som talar för nödvändigheten af ett lagstadgad förbud för sådan misshushållning af landets vikti-

gaste näringskälla, äro vi, och för öfrigt alla för skogens praktiska omvårdnad nitälskande inom de båda länen boende skogsägarna, såsom framhållet är, gärna med om en lag, som tryggar återväxten af landets skogar, men betvifla däremot nyttan och nödvändigheten af en dimensionslag, hvilken i praktiskt hänseende *ofta nog* blefve till mer skada än gagn för skogens framtida bestånd och i hvarje fall skulle vålla skogsägarna mycket besvär och icke sällan därjämte trakasserier och kostnader.

Då emellertid det af Kungl. Maj:t för Riksdagens pröfning framlagda lagförslaget synes oss oantagligt, emedan dess bestämmelser flerstädes äro så ytterst obestämda och tänjbara, så att desamma kunna gifva anledning till rätt olika och emot hvarandra stridande tolkningar och tillämpningar — särskildt hafva vi i detta hänseende fäst oss vid ordalydelsen i 1 § af lagförslaget, — så få vi härmed väcka motion, i afsikt att gifva lagen mera enkla och klara bestämmelser, så att skogsägaren af lagens innehåll kan erhålla upplysning om hvilka åtgärder han har att vid skogsafverkning iakttaga för att icke »äfventyra skogens föryngring».

I detta hänseende har den för storfurstendömet Finland gällande skogslagen tjänat oss såsom ett tilltalande mönster, ej allenast i fråga om hvad skogsägarna hafva att iakttaga för att icke anses hafva gjort sig skyldiga till att hafva verkställt skogsförödelse, utan jämväl därutinnan att frågan om, huruvida skogsägaren eller den, som innehar afverkningsrätten, må anses hafva verkställt öfverafverkning eller ej, underställes domstols pröfning och ej skogsvårdsstyrelsens och Konungens befallningshafvandes omdöme och beslut.

Denna sistnämnda bestämmelse synes oss ingifva långt större trygghet för skogsägaren, än om frågan, såsom kungl. förslaget bestämmer, skall af Konungens befallningshafvande på framställning af skogsvårdsstyrelsen eller åklagaren å administrativ väg afgöras.

Vi vilja därför föreslå,

att Riksdagen måtte antaga förändrad lydelse af 1 § i det föreliggande kungl. skogslagförslaget — af följande innehåll:

§ 1.

Skogsmark, tillhörig enskilde, må ej ödeläggas; och bör jordägare eller innehafvare af afverknings-

rätt, vid afverkning tillse att å marken, så vidt den ej brukas till trädgård, åker eller äng, eller användes till byggnadstomt eller annat dylikt ändamål, fröträd kvarlämnas eller annan åtgärd för befordrande af skogens återväxt vidtagas.

Uraktlåtes detta, må domstol vid vite förbjuda allt anlåtande af skogen å ifrågavarande lägenhet till annat än husbehof, intill dess jordägaren eller afverkningsinnehafvaren styrkt, att ny skog å det förödda fältet uppspirat.

Afbrytes ej slik förödande skogsafverkning så snart vederbörande åklagare låtit därom bevisligen tillsäga den, som arbetet leder, äger Konungens befallningshafvande, på anmälan, däremot förelägga vite, intill dess domstol i saken förordnat.

Öfverträdes vitesförbudet, meddele Konungens befallningshafvande oförtöfvadt till öfverträdelsens förhindrande handräckning, och den skyldige ersätte däraf härflytande kostnader;

samt att i öfriga §§ af skogslagsförslaget sådana förändringar och bestämmelser, som blifva en följd af den utaf oss föreslagna förändrade lydelsen af lagförslagets första paragraf, af Riksdagen vidtagas.

Skulle detta vårt förslag, till följd af formella skäl, icke vinna Riksdagens godkännande, anhålla vi,

att Riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om ny utredning och förslag i den riktning som vi i denna motion begärt.

Stockholm den 17 mars 1903.

Joh. P. Dahlberg.

E. Hägglund.
